

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація
Svoboda, 30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07307
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 277-4125
УНКОМУ: (201) 451-2200
(201) 277-5250

PIK LXXXVII. Ч. 2. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. ЧЕТВЕР, 3-го СІЧНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, JANUARY 3, 1980 No. 2. VOL. LXXXVII.

ТВОРИ МИСТЦІВ НЕКОНФОРМІСТІВ З УКРАЇНИ В НЬО ЙОРКУ

Під час відвідин редакції "Свободи". Сидять (справа): маестро Михайло Черешньовський, Ігор Цішкевич і ред. Володимир Левенець.

Джерзі Сіті, Н. Дж. (В. Л.-ц). — З метою поінформувати українську спільноту в З'єднаних Штатах Америки про запляновану виставку образів мистців неконформістів з України, яка проходить в Галерії Об'єднаних Мистців України в Америці при 136 2-га евеню в Нью-Йорку у другій половині лютого і на початку березня 1980 р., до редакції "Свободи" загого, в товаристві маестро Михайла Черешньовського, Ігора Цішкевича, один із співорганізаторів цієї виставки, який довгий час перебував із студійною метою в

Україні і мав змогу познайомитись з численними мистцями-малярами, твори яких будуть показані на згаданій виставці. Виставка включатиме 200 праць 20 різних мистців неконформістів. Особисто на виставку прибудуть 2 мистці з України, а саме Антон Соломуха і Володимир Стрельников. Організатори приготували обширний каталог у трьох мовах: українській, англійській і французькій, крім списку мистців з їхніми біографіями і мистецькими напрямками. (Закінчення на стор. 3)

Відбудеться конференція Етнічних Центральних Представництв Канади

Ініціатори-учасники наради Етнічних Централь Канади в Оттаві (зліва): П. Павлін — Словінська Національна Федерація, Г. Гохберг — Канадський Жидівський Конгрес, д-р С. Радчук — Централь Кук, д-р Л. Леоне — Національний Конгрес Італійців Канади, С. Папирський — міністер Багатокультурності і Н. Діал — Національне Об'єднання Канадців родом з Індії.

Вінніпег (Централь Кук) — При участі президента Центральної КУК д-ра С. Радчука враз з представниками 23-ох Етнічних Централь Канади, в Оттаві відбудеться 27-го жовтня м. р. нарада, на якій рішено скликати на весну 1980 року всеканадську Конференцію Етнічних Центральних Представництв Канади для репрезентації їхніх інтересів незалежно від покликаної урядом Канадської Консультативної Ради Багатокультурності. Скликанням цієї конференції займається Організаційний комітет під проводом д-ра Л. Леоне, президента Національного Конгресу Італійців Канади, до складу якого покликано і представників включно з президентом Центральної КУК. Як незалежна від політичних впливів і змін репрезентація етнічних груп Канади, на пропозицію Центральної КУК, ця конференція візьме під увагу між іншим, такі постулати: щоби теперішній уряд Канади продовжував переведення в життя Політики Багатокультурності; щоби уряд Канади забезпечив задовільні фонди для тих груп, які бажають розвивати їхню культуру; щоби характер багатосторонньої структури Канади був стверджений в окремому законі, або додатку до нової конституції; щоби назначення на відповідальні позиції в державних установах переводили, беручи до уваги всі етнічні групи без різниці; щоби збереження етнічних мов в Канаді було фінансоване нарівні з фінансуванням меншин офіційних мов Канади і щоби включити більше програм віддержувальних етнічних культур та життя етнічних груп у телевізійних і радіових пересиланнях Сі-Бі-Сі.

Почин для цієї акції дала Перша Конференція Президентів Етнічних Центральних Репрезентацій Канади, що її відбудеться в Торонто 23-го березня ц. р. у приватності представників Центральної КУК, Італійського Національного Конгресу, Національного Об'єднання Канадців родом з Індії, Канадського Польського Конгресу, Національного Японського Об'єднання і Національної Коаліції Чорних.

ПОШИРЮЮТЬСЯ ПРОТЕСТИ ПРОТИ СОВЕТСЬКОЇ ІНВАЗІЇ АФГАНІСТАНУ; ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ТАВРУЄ БРЕЖНЕВА ЗА ФАЛЬШИВІ ТВЕРДЖЕННЯ

РАДА БЕЗПЕКИ ОН ВИЗНАЧИЛА РЕЧЕНЕЦЬ ЗВІЛЬНЕННЯ ЗАКЛАДНИКІВ, ВАЛЬДГАЙМ ПЕРЕГОВОРЮЄ З ІРАНСЬКИМИ ВЛАСТЯМИ

Нью-Йорк/Тегран. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй проголосувала в понеділок, 31-го грудня м. р., голосами 11 до 0, а чотири делегати здержалися, резолюцію щодо звільнення американських закладників — дипломатів і працівників амбасад З'єднаних Штатів Америки, захоплених двома місяцями тому іранськими студентами-екстремістами, прихильниками теперішнього мусульманського диктатора Аятолли Хомейні.

У резолюції Ради Безпеки ОН говориться, що ця Рада збереться знову 7-го січня ц. р., щоби голосувати над есентуальним встановленням економічних санкцій супроти Ірану, якщо Іран до того часу не звільнить закладників. Делегати Советського Союзу, Чехословаччини і двох мусульманських країн, а саме Бенгладешу і Кувейту, здержалися від голосування.

Голосування на Раді Безпеки ОН відбулося кілька хвилин перед відлетом Курта Вальдгайма генерального секретаря цієї міжнародної організації, до Ірану з метою зустрінутись там з речниками тамтешнього тимчасового уряду і припинити процес звільнення закладників.

Державний секретар ЗСА Сайрус Венс, який особисто брав участь в засіданні Ради Безпеки, заявив після журналістам, що він є дуже задоволений вислідом голосування та приєднується до тих численних політиків, які бажають Вальдгайму успіху в його нелегкій місії.

Посилають охорону закордонних дипломатів і місій до ОН

Нью-Йорк. — Нью-Йоркські щоденники інформують, що офіційні чинники ЗСА розпочали тиху підготовку до переформування системи охорони закордонних дипломатів і будинків місій до Об'єднаних Націй, беручи під увагу останні поважні бомбові загрози на приміщенні кубинської і советської місій при 38 і 67 вулицях в Нью-Йорку. Будинки советської місії при 136 67 вулиці, а також сусідні будинки були пошкоджені вибухом великої кількості динаміту, підкладеного при в'їзді до гаражу, про що інформовано вже раніше.

Американські речники беруть також під увагу інші терористичні дії, які перешкоджають на Заході групі, переважно проти амбасад та інших будинків Советського Союзу, як теж комуністичних держав. Невдахом, як відомо, спалено до тла будинок советської летунської лінії, "Аерофлот" в Мюнхені, Західній Німеччині, а також раніше траплялися випадки підпалів і підкладення бомб під подібні будинки.

Амбасадор З'єднаних Штатів Америки до ОН Доналд МакГенрі заявив, що він, як голова американської делегації, відбуде кілька приватних нарад з чинниками нью-йоркської поліції і керівниками поодиноких відділів Еф-Бі-Ай, кажучи, що відтепер буде новий підхід до справ охорони майна і дипломатів інших держав. МакГенрі не бачив, однак, входить в подробиці виправданого спільного плану. Він тільки підкреслює, що Еф-Бі-Ай і нью-йоркська поліція приділять максимум уваги націоналістичній кубинській групі "Омега-7", яка веде гострий протикарацький курс і поборює советський вплив в Кубі.

Тегран/Вашингтон / Кабул. — Протягом останніх кількох днів в різних країнах світу поширилися протести проти советської військової інвазії на Афганістан, а в самому Афганістані продовжуються бої советських окупаційних військ проти мусульманських повстанців, до яких приєдналися деякі частини регулярної афганської армії.

У вівторок, 1-го січня, біля 2,000 осіб, переважно афганці, в Теграні, Іран, оточили будинки советської амбасад, вигукуючи анти-советські гасла, знищили советський прапор і вимагали, щоби Москва негайно відтягнула свої війська з Афганістану.

У середу, 2-го січня, в Бонні, Західній Німеччині, та в Нью-Делі, Індія, афганці та члени інших національних груп продовжили кілька годин окупації афганістанських амбасад, вимагаючи негайного відтягнення советських військових частин з Афганістану.

Президент Джиммі Картер під час інтерв'ю у понеділок, 31-го грудня, з Френком Ренолдом, кореспондентом телевізійної сітки "Ей-Бі-Сі", відповідаючи на запитання Ренолда заявив, що советський лідер Леонід Брежнєв фальшиво твердив, що афганський уряд, мовляв, просив Советський Союз прислати свої війська до Афганістану. Президент Картер акцентував на факт, що советські війська власне поновили уряд Гафізулла Аміна, якого відтак розстріляно, а теперішній афганський президент Бабрак Кармал,

Британський прем'єр гостро запротестувала проти советської присутності в Афганістані

Лондон, Англія. — Прем'єр-міністр уряду Великої Британії, Маргарет Тачер переслала генеральному секретареві ЦК КПРС і голові Президії Верховної Ради СССР Леонідові І. Брежнєву гострого листа, у якому вона висловила советському лідеру глибоке зазурбовання з приводу советської військової інтервенції в Афганістані.

Лист-протест советському лідеру доручила британська амбасда в Москві в суботу, 29-го грудня м. р., коли стало відомим, що СССР перекинув до Афганістану понад 40,000 вояків і багато зброї, щоби перевести там зміну уряду, усунути дотеперішнього президента Гафісулла Аміна, якого описує розстріляно, настановити нового президента Бабрака Кармала і посилити ліквідацію внутрішньої опозиції, яка веде збройну партизанську боротьбу проти просовєтського уряду в Кабулі.

Як інформовано, також президент Джиммі Картер покористувався так званою "гарячою" безпосередньою телефонічною лінією до Леоніда Брежнєва, щоби звернути йому увагу на серйозні консеквенції, які можуть витворитись у зв'язку зі советською інтервенцією в Афганістані. Покищо повного змісту листа пані Тачер до Брежнєва не опубліковано, але речник міністерства закордонних справ в Лондоні поінформував кореспондентів про деякі справи, які були порушені в листі.

Прем'єр Тачер заявила в листі до Брежнєва, що вона була здивована советським поясненням відносно причин такої інтервенції, яка, мовляв, відбулася на прохання місцевого афганського уряду. Пані Тачер теж відкинула советську версію, що нібито у внутрішній афганістанській справі вмішувалися "посторонні сили". Якщо хтось втручається в

"ДІТИ ДИСИДЕНТІВ" — ТЕМА ДНЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В БРІДЖПОРТІ

Бріджпорт, Конн. (Р.М. Г.). — У неділю, 9-го грудня м. р., у приміщенні бібліотеки Секред Гарт університету, Коаліція Оборони Прав Людини в Советському Союзі перевела імпрезу, присвячену дітям дисидентів.

До приблизно 200 осіб різнонаціонального походження промовили троє молодих людей. Валентин Гервіч, 15-річний син єврейських дисидентів, які приїхали до Бріджпорту із УССР уже два роки тому, Валентин Мороз мол., недавно прибулий син українських дисидентів і Гінте Демущіс, яка працює у литовській харитативній організації, де займається розповсюдженням відомостей із литовської хроніки опору.

Гервіч і Мороз поділяли свої переживання. Демущіс представила долю дітей віруючих, цитуючи приклади з їхнього життя від раннього віку до віку студійної молоді.

Валентин Мороз мол., зробив особливе враження на публіку, накресливши такі короткі картини, як: відвідини батька в тюрмі, пакости в школі, вигід. Приклади були чіткі й звернули на себе увагу. На тлі школи виринула ненадійність перспектив для дітей дисидентів, які, попри пильного навчання, одержують низькі оцінки, а коли навіть властивість дитини на вищій студії, тоді їх звільняють, як, наприклад, трапилося сину о. Романюка.

Святослав і Ніна Караванські запрошені на зустріч з українськими громадами в Канаді

Вінніпег, Манітоба (Централь Кук). — Вімені президента КУК д-ра С. Радчука і від Екзекутиву Президії КУК, ексекютивний директор д-р С. Яр. Кальба, 20-го грудня передав телефоном і на письмі ширший привіт Святославу і Ніні Караванським разом із запрошенням відвідати українські громади в Канаді на запрошення Комітету Українців Канади — в доглядний для них час, по можливості після виборів до федерального парламенту Канади, які відбулись 18-го лютого 1980 року.

Советські цензори інтенсивно приготовляються до Олімпіади

Москва. — Пресові агентства інформують, що не тільки спортсмени, але також советські цензори і КГБ інтенсивно приготувались до Олімпіади. Васілій Терехов, речник "Главліта" (советське цензурне бюро) каже, що Советський Союз посилено приготувався до боротьби з напливом небажаної в СССР літератури, яка може продастися до СССР у зв'язку з приїздом великої кількості спортсменів і туристів літом 1980 р.

У своїй статті, опублікованій в одній із московських газет Терехов вже обвинуватив "ворожі сили" на Заході у "злонаміренні", а також натаарував розвідки західних держав, які, мовляв, хочуть використати спортсменів і іришів в Москві для перекинення на територію Советського Союзу великої кількості пропагандивної літератури з антисовєтським і антисоціалістичним змістом.

Терехов повідомив, що на лєтовнищах в Москві й інших містах, через які будуть приїжджати на Олімпіаду спортсмени, туристи, закордонні кореспонденти та інші зацікавлені, будуть заінстальовані спеціальні апарати, з допомогою яких урядові і напевно агенти КГБ, — про яких Терехов нічого не згадує у своїй статті, — будуть мати змогу слідити і, як він каже, "виявляти підірвані антисовєтські матеріали". Очевидно, представник "Главліта" не входить в подробиці не виявлення советської "техніки", яка буде розміщена на лєтовнищах. У цій же статті стверджується, що вже сьогодні чужинці перевозять на територію СССР біля 1,500 екземплярів закордонної, мовляв, антисовєтської літератури, фільмів та інші "шкідливі" матеріали.

Японські комуністи помирилися з СССР

Токіо, Японія. — Пресові агентства інформують, що японським комуністам до якоїсь міри вдалося налагодити "добросусідські" відносини з ЦК КПРС і зладити ворожечу між провадами японської і советської комуністичних партій, яка тривала повних 15 років. Вислідом такої поновленої "дружби" між комуністами Японії і Советського Союзу можна вважати їхній спільний комунікат, який появився недавно у японській комуністичній газеті і газетах СССР із засудом Китайської Народної Республіки за її інвазію в В'єтнам в лютому-березні минулого року.

ПАМ'ЯТАЙТЕ САМІ ТА ПРИГАДАЙТЕ ІНШИМ

Іміграційна й Натуралізаційна Служба пригадує всім мешканцям ЗСА, які не є американськими громадянами, що вони протягом січня зобов'язані зареєструватися, зголосивши свої адреси цій Службі. Формуляри можна одержати в кожному поштовоу уряді, а також у всіх бюро Іміграційної й Натуралізаційної Служби.

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and
holidays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section
1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Що нам принесе Новий Рік?

Під Новий Рік одні бажать, щоб Шасливого Нового Року! І кожний бажав собі, щоб цей новий — з черги 1980 рік — був кращий, як минулий, та „бодий не гірший“.

У минулому році у світі не було війни, але не було й миру. Покращала ситуація на Близькому Сході завдяки неабиякій вільності та політичній мудрості єгипетського президента Анвара аль-Садата, що рішався піти на еспаратний мир з Ізраїлем, якщо інші арабські держави стоятимуть далі на своїх максимальних позиціях, і завдяки президентові Картерові, який виявив надзвичайну терпеливість і впертість у своїх посередницьких зусиллях замирити Ізраїль з Єгиптом.

Зате несподівано винув новий ворог миру в постаті середньосхідного Ірану, де до влади дійшли фанатичні мусульмани. Появилася на овіді загроза, що тепер, під кінець ХХ сторіччя воскресне середньовічний релігійний фанатизм, як рушійна сила нових воєн. Навпоказували промови нового диктаторського володаря Ірану Аятолли Хомейні до захоплення силою американської амбасад в Теграні і цілого її персоналу. Були антиамериканські заворушення в Пакистані, Туреччині, Бангладеші. Проте це були спалахи, які швидко минулися: мусульманський світ не прийняв теорії, що іслам має звернутися проти поступу, що його створив християнський Захід. Не треба було бути великим іррокором, щоб передбачити, що в 1980-му році прийде упадок Хомейні.

Проте новим запальним пунктом у міжнародному світі став суспільний з Іраном, також мусульманський, Афганістан. Звучи поспішною своєю засадничою політикою — експорту комуністичної революції, як засобу поармлювання щораз нових країн і народів — совєти перевернули збройну інвазію до Афганістану. Вони, совєти, рахували, що ніхто їм у цьому не протиставиться, бо Афганістан безпосередньо межує з СРСР, а ЗСА й європейський Захід віддалилися на гірській миль. Але Афганістан може стати для Совєтського Союзу тим, чим В'єтнам став для Америки: буде ковати щораз більше тисячі воєнків і більйони доларів (рублів) — як керівництво без дна. Мусульманські повстанці-партизани, які неспівали комунізм, заповідають, що вони проженуть совєтських воєнків. Це довга, затяжна справа, але виходить, що Афганістан буде тим котлом у 1980-му році, в якому буде варитися громадянська війна, як можливий варіант дальших воєн.

Нас, українців, цікавить найбільше ситуація в Україні. Її розв'язання найтісніше пов'язане з відносинами в цілому Совєтському Союзі та в широкому світі, з тими подіями, які можуть довести до упадку російсько-комуністичної імперії. Поки що вона перебуває на шатливій сарєй лотуги. Але принципово нещадно у радіо-телевізійному інтерв'ю журналіст президент Картера для справ безпеки Збігнес Бжезінський так саркастично висловився: „Совєтський Союз має велику мілітарну силу, зате він слабкий у всіх інших аспектах“. Занкрутували комуністична доктрина, коли СРСР мусить шороку імпортувати збіжжя від капіталістичних країн, щоб рятувати себе від голоду. Занкрутували доктрина про злиття націй, бо хоч вона подамала деякі характери і залякала людей, геріризованих могутнім партійно-політичним апаратом, проте ясно вже кожному, що не можна змести з лиця землі народів із прастарою історією і культурою. Теперішній рух спротиву в Україні був для нас чудом, яке нас здивувало і обрадувало. Але він був неминулим, логічним, орайованим, як реакція гнібленого народу. Як далеко він піде в цьому новому році — один Господь знає. Але логічний і природний процес мусить довести до ще сильнішого відродження в Україні почуття національної гідності і гордості. Зовнішнім проявом цього є рідна мова. Ми мріємо про те, щоб на вулицях всіх міст в Україні, у кранціях, поїздах, трамваях лунала українська, а не російська мова.

Ми мріємо також про те, щоб вільні українські люди ірзували, що заміло говорити патріотичні фрази. Любов до рідного народу мусить проявитися гонимом до єдності, а не до вічного розділення, внутрішніх сварок, конфліктів. Побажаймо собі, щоб здійснилася молитва: „Боже, нам сність подей“. Вірмо, що „буде краще“ і працюймо для того „кращого“.

Панас Феденко

ДУМКИ НА НОВИЙ РІК

1980

(3)

БОРІТЬБА ЗА ДУШУ НАРОДУ

Режим „Протофісу“ в Україні 1918 р. створив вигідний ґрунт для комуністичної пропаганди. Ця пропаганда ширла в українських народних масах надії, що з Росії прийде „червона армія“ і допоможе прогнати „поміщиків, капіталістів“. Ця пропаганда сіяла в українському народі недовіру й ворожисть до уряду й війська Української Народної Республіки, що була відновлена 15-го листопада 1918 року. До російської червоної армії, що рушила в Україну в грудні 1918 року, прихильно поставилися отамани повстанських полків, які помогли знищити режим „Протофісу“: Зелений, Григорів, Махно та інші. Деякі кадри армії, створені для охорони режиму Скоропадського, помандрували на Донщину, до війська „Юга Росії“ ген. Денікіна.

Уряд УНРеспубліки не міг і думати про мобілізацію людності на оборону краю проти агресії „червоної та білої“. Треба було зберегти хоч ті полки, що стояли твердо при ідеї української державності: Січові Стрільці, Запорізький корпус та інші. В цій ситуації втратили віру в успіх боротьби й ті діячі, що мали великі заслуги в добі Центральної Ради: М. Грушевський, В. Винниченко, Микола Шаповал. Вони вийшли за кордон у лютому-березні 1919 року.

С. Петлюра не похитнувся, він був певний, що незабаром народні маси вернутися до української ідеї і стануть на ворогів УНРеспубліки. Він гірко сприймав слова запаморочених ворожою пропагандою, що надіялися на „визволення з півночі“.

Мовляв: „Чого ти мене причисляєш, як Петлюра до України?“ Незабаром, через грабунки й терор „червоних“, знялася супротивна хвиля в Україні, і в народі прокинувся дух боротьби за право бути господарем у своїй хаті. Ті самі отамани повстанських ватаг, що вітали агресію червоної армії на Україну на початку 1919 року, обернули свою зброю проти окупантів: Зелений, Григорів та інші. Уряд УНР і Петлюра як Головний Отаман Армії здобували все більшу популярність і підтримку в народних масах України.

МІЖНАРОДНА СИТУАЦІЯ

Із історії боротьби народів за волю знаємо немало фактів, як тяжкі, криваві жертви не мали успіху і вороги запанували

знову над підбитими країнами. Поляки пробували скинути російську владу двічі в XIX віці — 1830-1831 р. та 1863-1864 р., але не мали сили побороти окупанта і нідна держава в світі не помогла польським патріотам.

Як же була міжнародна ситуація України від 1917 року? На Заході — уряд Австро-Угорщини трактував українських підданих „цесарю й королю“ Габсбургів як своє майно, котрим можна було порядкувати по своїй волі. Тому Віденський уряд вирішив прилучити Галичину до запрокстованого „Польського королівства“ в 1916 році. Не мав австро-угорський уряд ніяких симпатій до української державності над Дніпром, бо українська держава пізніше чи раніше взялась би до об'єднання всіх українських земель. Німецька імперія після упадку царського режиму в Росії уважала Україну за міст до Кавказу й Персії і не була заінтересована в зміцненні української незалежної державності.

Після руїни імперіалістичних планів Німеччини й Австро-Угорщини в кінці 1918 року доля України та інших народів Центральної й Східної Європи була в руках держав Антанти й Америки. В Лондоні, в Парижі й у Вашингтоні уряди не хотіли й чути про „українських сепаратистів“, „14 пунктів“ президента Вільсона про самовизначення народів були призначені тільки для націй, що були під владою німецькою та австро-угорською, але українців цього права не визнано. Щодо народів бувшої Російської імперії, то тільки полякам і фінам дозволено бути самостійними. Всі інші народи мали б належати до майбутньої демократичної Росії. Тим часом Росія мала три диктаторські уряди: один у Москві на чолі з Леніним, на північному Кавказі під команду ген. Денікіна, і на сході за Волгою й за Уралом уряд „верховного правителя“ адмірала Колчака.

На поміч військ ген. Денікіна, що воювало з російською Червоною армією, французький уряд послав своїх і грецьких солдатів, які висадилися в Одесі, в Миколаєві, в Очакові й Херсоні. Армія УНРеспубліки мала б, згідно з планом, стати під французьку команду для здійснення спільного походу на Москву. Про право українського народу на незалежність не було й мови.

Само собою, поміч Парижа й Лондону російським „білим“ арміям мусіла ослабити збройні сили УНРеспубліки, бо довела до упадку дисципліни, до

Ольга Кузьмачик

МОВЧАЗНА БІЛЬШІСТЬ

Наша спільнота в загальному цікавиться так подіями українськими, як і неукраїнськими, а тому багаторазово закидає про те, що вона відстала й байдуха, не зовсім відповідає правді.

Коли тільки ви опиняєтесь в гурті українців середнього чи старшого віку, заважате, що неодмінно розмови йдуть про всі найновіші події в нашому середовищі, розпалюються пристрасті, критика і висловлюються поради, що і як треба зробити, щоб було краще. Але в більшості на тому кінчається. Та сама особа, що переконливо говорила зичливій групі принагідних слухачів, що треба було так і так заявити, так і так поступити, навіть не думав переводити в життя своїх, хоч і пристрасно раніше висловлюваних переконань. Коли приходить момент, де можна й треба сказати прилюдно те, що легко і переконливо говорилось у вузькому колі

безнадійності й анархії. Велика заслуга Головного Отамана С. Петлюри була в той час, що він не втратив надії і кликав українців

до дальшої боротьби за волю. Дійсно, вже в квітні 1919 р. над Дніпром почалися повстання народних мас проти так званих „визвольників з півночі“.

Червона армія мусіла відступити. На поміч армії УНР, яку поповнювали нові воєнки, прийшла з-за Збруча Українська Галицька Армія. 31 січня 1919 року Українське військо вступило в Київ.

ПОМИЛКОВА СТРАТЕГІЯ

Полковник Володимир Кедровський, головний державний інспектор Армії УНР, писав мені перед своєю смертю в Америці, що план походу на Київ виробив влітку 1919 року полковник Микола Капустянский, і що він, Кедровський, противився здійсненню цього плану. Кедровський вважав за вигідніше послати українське військо на південь, до Чорного моря, відкіль був би зв'язок зі світом. Також командири УГА були за похід на Одесу, але переміг план Капустянского.

Візна з російською білою армією від середини лютого 1919 р. застала українські збройні сили в дуже тяжкому стані. Епідемія тифу скосила тисячі українських воєнків. Мільйони цивільної людності померла пошесть, бо не було ліків проти тифу.

Тому українські збройні сили, ідучи на Київ, мали втрати в боях з полками Червоної армії, що відступили від Чорного моря на північ.

(Продовження буде)

Володимир Барагура

СЛОВО НАД ТРУНОЮ

СЛ. П. ПРОФ.

МИХАЙЛА ЛИСОГОРА

(Помер у Нью-Йорку 5-го грудня 1979 року)

Як самотньо і скромно провів майже все своє життя сл. п. проф. Михайло Лисогор, так самотньо й тихо відійшов він у вічність.

Втрапив рано свою молодшу дружину, що героїською смертю померла на початку німецько-більшевської війни, заразившись під час піклування над білльми Червоної армії, які попали в жорстокий німецький полон. Втрапивши самаритянського серця дружину і не мавши потомства, її ближчої родини, проф. Лисогор жив самотньо. Але не жив для себе, а для громади, зокрема для молодого покоління, якому віддав труд свого життя, своє серце, свою любов, свої вчительські знання та свій педагогічний досвід.

У цій ролі педагога-вчителя я пізнав його на посади викладача української мови в гімназії „Рідна Школа“ ім. Осипа Маковця в Яворові. До цієї праці готувався він уже в Українському гімназійно-Університеті у Львові, закінчивши врешті студії у Познанському університеті. Хоч судилося мені знати його коротко, всього один рік перед спалахом Другої світової війни, проте це знайомство залишило слід на ціле моє життя. Стрічався я з ним службово в школі, бував у його гостинній, привітній хаті, влаштований із смаком в українському стилі.

Пізнав я Покійного, як чесну, скромну, працьовиту, громадську людину, що завжди йшла прямою лінією, відсуваючи набік особисті й родинні справи, а ставлячи на перше місце національно-громадські.

Вмер, залишивши по собі образ зразкової людини, прикладного християнина, вірного сина свого народу, що найкраще засвідчив свою участь у визвольних змаганнях.

УКРАЇНСЬКИЙ АЛЬБОМ КАРТИН В. КУРИЛИКА

(С. Г.) Шанувальники покійного мистця Василя Курилика (1927-1977) напевно зрадіють на вістку, що на днях у продажу з'явиться українсько-англійсько-французько-мовний альбом із 26 репродукцій картин мистця п. н. „Український піонер“. Книжку видає „Музей Страстей Христових“ Василя Курилика в Ніагара Фоллс, Онтаріо, Канада. Хоча мистецтво завжди манило своєю українською похолодження, його кільканадцять альбомів вийшли в різних мовах, найбільше, очевидно, в англійській, а в українській, чи пак українсько-англійсько-французькій тільки два: 1975 року той же самий

Ніколи не нарікав на долю, ніколи не завидував нікому, нікого не критикував боляче.

Своєю педагогічно-навчальною пращо продовжував проф. Лисогор на скитальщині в Німеччині й на поселенні в Америці. Був викладачем і директором Курсів Українознавства „Самомомоти“ в Нью-Йорку, включився в громадське життя, зокрема, як активний член і голова т-ва „Самомомоти“ та т-ва „Дністер“, 361-го Відділу УНС.

Свою велику, добіру бібліотеку з рідкісними виданнями віддав у користування Гарвардського Центру Українських Студій. До останньої хвилини життя, не зважаючи на похилий вік і зламаний клуб, проф. Лисогора часто можна було бачити на загально-українських імпрезах, на доповідях, концертах, зібраннях. Його ірзніше зустрічалося поміж щедрих жертводавцями на народні цілі.

Вмер, залишивши по собі образ зразкової людини, прикладного християнина, вірного сина свого народу, що найкраще засвідчив свою участь у визвольних змаганнях.

Ці слова над домовиною Покійного на останню його дорогу до вічності я сказав від яворівського земляцтва, від українського збору яворівської гімназії й від редакційної колегії регіонального збірника „Яворівщина“, якої він був членом.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Іванна Савицька

БОСОНІЖ ПО ЛЕМКІВСЬКИХ СТЕЖКАХ...

(ЛЕМКІВЩИНА ВЧОРА Й СЬОГОДНІ)

(4)

Та перед тим, як говорити про лемківське сучасне село, зупинюся коротко над Перемишлем, що був колись столицею цілого світу для тих, що ходили в Перемишль до школи, здавали тодішні матурі, дозрівали. Зелений Перемишль — найкраще місто наших зелених літ.

Я не буду зупинятися над описом шіних пам'яток. Зроблять це краще за мене справжній уродженець Перемишля, що їздить туди до рідних. Я поведу вас стрімою Татарською вулицею на Високий Замок, наш перемишльський Замок, сяду з вами на лавочку і розповім уявний екран, на якому, мов уві сні, з'явиться колишня катедр, колишній Дівочий Інститут, Пикульчик, серцю дороги, і славна вулиця Францішканська, місце студентських зідхань, де спліталися утаєні погляди перших неввинних симаній, і де, мов метелики-однолітки, плігали любовні листи з однієї кишені в другу.

Ось, на екрані колишній Дівочий Інститут, найкраща тодішня школа, візрісний на той час інтернат.

Немає вже більше нашого славного Інституту. Осталися частково лиш мури, середина вже розібрана, перебудована зовсім. Та вхід до гімназії зберігся такий, як був. Дивиться добре на екрані Оне, в правому боці, стоїть терцянка Кася в чорній сукні, у формі, з в'язкою срібних ключів. Директорка Меланія Бердун напустила знову брови, проф. Роман Федевич і Гривакова Марія журяться разом матурою — вони вже в засвітах давно...

Я біжу, розділяючись скрізь, довло мимувле по каменях, шукаю давніх слідів. Майже нічого з юности нашої не лишилося: лише сходи скриплять, як скрипили колись, широкі, дубові сходи...

В гімназії залишилися класи, але в них немає лавок, тільки ліжка, а там, де була каплиця, наша прекрасна каплиця — мистецький твір, грають тепер підлітки в пінг-понг.

Спортова площа якась маленька зробилася, все заросло, круговий більше немає, немає в горді лавок і статуї Матері Божої вже не треба, бож для кого? Ті, що тут є, не розуміють зовсім, що таке травнева „майка“ в горді, біля Матері Божої.

Теніс-корті зовсім потріскані, горіхове дерево хтось безпошадно зломив, біжить ще стежка до студії й пахнуть там яблука дикі, не такі, як ті, що їх доглядав дбайливо директор Льюно Бачинський.

Ні, ні, ви не дивіться більше на нашу колишню катедр, на нашу колишню красу, її тепер не можна впізнати. Сипляться мури з відсуліть, одна суцільна руїна. Замість іконостаю — звичайна дикта стоїть, лежать під отіною дошки, лежать в катедрі роками, призначені будином для ремонту. Все тут закурене, все занедбане. Залишилися ще сповідальніці, в яких ми колись скидали тягар учнівських гріхів.

А шунури над рибальським човном комусь хотілося золотити. Як безумство! Високо, високо над хмарами, де не сягнула рука, що хрест, наш рідний хрест, видніє в жовто-білому авреолі!

І дзвін Павло так дуже жалібно дзвонить, так сумно дзвонить, наче з його душі хтось виврав мосьжине серце, хтось виврав йому життя.

Ось похід наші Пикульчик. Йдуть священники, молодь і вірні, і безліч вінків сосни та й поліція на смілих конях, і крики, і удари, і зойк... Це на екрані уяві, бож стежка туди заросла, там стоїть висока могила, осамітнена зовсім, лише в'язку осінніх квітів поклада чиясь рука...

Немає й отих інститутів, що, побравшись за руки, йшли слухняно на прохід під надзором чуйних настоятельок. Немає вже юности нашої, що гомоніла колись...

Та краще вже без екрану, краще просто заплотити очі й мовчки сидіти на лавці годину-дві, сидіти ось тут, на замку, втаїти в серце пошум рідних дерев, щебет птахів, запах осінніх аїстрів і тихий подув ладного, рідного вітру і шест листя. Краще мовчки отак...

ЛЕМКІВЩИНА СЬОГОДНІ

Топографія лемківських сіл змінилася не до пізнання. Немає вже хат-господарств критих соломом, із гніздами довгоногих бузків, не видно наших оборотів. Одні хати погоріли в вину, другі — давно розібрані! Стоять тепер муровані одні і дворові інші садиби, різною фарбою мальовані, безстилеві, тандитні.

Шезли безслідно колишні красені-перелазі, старі криниці з журавлями, призьби, селянський одяг і звичай, оспівані нашими піснями, і пісня на полі теж шезла... Прийшла на села електрика, водопроводи, підла, міська фантиня (між нею джінси), широкі автостради для туристів, і болотисті дороги, кудюю їздять фірмани, ходять у поле худоба, бігають-ганяють діти й табуни розгнаних гусей...

Зараз таки за Сяномом, у напрямі Березова, залізнична станція Дубрівка, моя залізнична станція, з якої їхала до Перемишля здавати іспит до першої класи гімназії.

Сипле густих листя дощ, та я не зважаю на нього й, піднявши комір літнього, тонкого плаща, вискакую поспіхом з авто і біжу на станцію.

Ця сама почечальна, що й пістоліття назад, цей самий запах ідоного, гіркого диму і я, тримаючись батькової руки (гей би це було вчора), вдягаючись в чорного смока, що динь, сопе й стоїть, як і скрамі сипле страшними. Це перший раз у житті я бачу поїзд...

І ніби відстань часу зовсім тепер не існує. Ті самі режис, що були колись давню, чорні пагорби жушелі, яблунків, кудюю посполх порічок і залізничник у шапці (той самий, чи може не той), яка різниця! Тільки на дорозі вже не чекають на мене наші будуючі каштані, а таксіва. Ідемо повільно далі, але відстані так змаліли, що вже село

Костарівці: майнула, мов блискавка, Пакошівка, і м'якнемо в Юривцях, біля старенької церкви при дорі. Тут наче за марлею стоїть-усміхається гостинний отець Коністянський, наш найбільший сусід.

Церковця всілася у землю, дивно якось змаліла і я заглядаю до нутра крізь вікно вікової захристі. Воно заслонене паутинною завісою. Одне висить калідинця, видно дзвіник, в церковній шафі фелони і висить на одвірку орнат... Я відриваюсь від вікна і більше бачити не хочу ні церкви, ні тієї плесанії...

За закутом — напис при дорозі — „весь Лялін“, мос рідне село, і стрілка скрутило вправо. Дорога пільна-вузька, непригожа для авта. Видніють колі ячменю і жовте стерня. Якесь незнайомі будинки, чужі обличчя, ні сліду від мого села. А де ж хата під бляхом дая Івана Тильки і його голосистої Касі? А де ж Беркова хата й крамничка з ключами і нафтою? Де призьба старого Федя з вінками пахучих грибів? А де гайок, повний ожин і ліщиць?

Ідемо далі дорогою, що зовсім розмокла від дощу, і влітаємо в пропадиству яму, повну болота. Штукар-волі (сам він лемко) рвучими, цирковими викильсами виривається чудом із ями, а поблизу стоїть в пустирях церковця, наче ота сирота, мов церковця, спорохнвіла, згрібіла, біда. Високі, кірлаті липи обступили її віночком, мовчазні свідки лемківських, жорстоких кривд. Від плесанії, школи й сусідів не зістало ні сліду. Сад заріс, здиравів, простелився непроглядними джунглями. Декілька старих дерев так і дімає увисі. І тільки білі стокротки й жовті-маленькі зірчакі блимають очима в травах.

„Моя дерев'яна церковця“ — вже не наша. Її замінили на костюлю, поприбрали біло-червоними шарфами, а нашою бога вигнали й він, Бог-Скиталець, пішов услів за людьми, пішов на Захід. В моїй лемківській церковці „Ойче Наш“ мовлять тепер поляки.

„А що ся ту колись діяло, як ту колись биво! Том дорогою преходили лемківські весілля, гукали дружбове в капелюхах з перечками, сьївали дружечки в барвінкових віночках, і прегварялися свашки зо сватами. Фуркали коні над дебрами, і горіли колись купальські огні на тих горах.“

(Продовження буде)

Різдвяним концертом в Нью-Йорку вшановано пам'ять Митрополита Андрея Шептицького

У неділю, 23-го грудня 1979 р. відбувся в Нью-Йорку заходом хору ім. Митрополита Андрея Шептицького Різдвяний концерт, присвячений св. п. Митрополита Андрея, патрона-покровителя цього хору.

Концерт відбувся у просторій аудиторії школи св. Юра, заповненої любителями музики, шанувальниками української культури. Хором диригував проф. Роман Левичук, а сольові точки виконали сопрано Зірка Дерлиця, бас метрополітальної опери Андрій Добрянський, Рома Шуган — рецитация і Надя Богачевська — фортепіанове сольно. Вокалістам аккомпанювала Дозя Сигіда.

На сцені, що її оформив малюнок Тарас Шумилевич, пишався на гуцульському килимі великий портрет Митрополита Андрея Шептицького, виконаний мистцем Володимиром Бачинським.

Концерт вшанував своєю присутністю Владика Василь Лостен, Владика Стемфорду, що його зібрани привітали рясними оплесками.

На вступі св. Юра парох о. д-р В. Гавліч, ЧСВВ, виголосив змістовне слово, в якому подав факти з життя Слуги Божого Андрея великого нашого Митрополита, зупиняючись з особливою увагою над заходами Митрополита в справі з'єднання наших Українських Церков.

Концерт розпочав хор ім. Митрополита Андрея Шептицького колядою „Бог Предвічний“ — Ол. Кошиця. Після слів вступу колядка Кирила Стеценка: „На Орданській річці“ і „Нова радість стала“, а відтак Василя Барвінського „Що то за предив“ зі співом сольо — Зірки Дерлиця.

Наступною точкою програми був сольовий сопрано Зірки Дерлиця, яка відповідала три твори Ігоря Соневицького, а саме: „Царю Небесний“, „Під Твою Милість“ і „Богородице Діво“.

Твори ці вперше виконали на цьому концерті. З черги було фортепіанове сольно І-річної Надії Богачевської, яка відповідала ноктюрн C-sharp minor — Шопена і етюд G-minor — Московського. Її виступ був несподіванкою, згідно бо з програмою мав виступати її брат Андрій Богачевський, завантажений піаніст, який несподівано вночі перед концертом захворів, в наслідок чого його виступ

В. Б.

Українці Олбанської округи відзначили Листопад і 100-ліття народин сл.п. С. Петлюри

Заходом Об'єднання українських ветеранів Олбанської округи, під протекторатом Окружного Комітету Відділів УККА відбулася 11-го листопада м.р. у залі Українського Клубу в Коговзі святкова академія з приводу Листопадових Років і 100-ліття народин Голови Української Держави, сл.п. Симона Петлюри.

Перед академією о. митрат В. Андрушків і о. Т. Гуманський відправили Панакху за сл.п. С. Петлюру та всіх полягалих Героїв за Волю України. Голова Окружного Комітету Відділів УККА, Я. Кушнір, відкрив академію та з'ясував велике історичне значення Листопадового Зриву. Колишній вояк УПА, Д. Хорват, прочитав програму Академії. Пастунка Христа Коновальчук продекларувала поему „Листопад“. Спільний мішаний хор під керівництвом Я. Кушніра проспівав „Гей у лузі“, „Слава Героям“, пізніше „Гей степами“ і „За Рідний Край“.

Сумівка Христа Хорват продекларувала поему Е. Маланюка „25-го травня 1926 р“. Доповідь про Головного Отамана Військ УНР, сл.п. С. Петлюру, як людину, державного мужа, символу боротьби за українську самостійність і державність прочитав ветеран Армії УНР, І. Дурбак. Два накази сл.п. Петлюри до Армії УНР прочитав Д. Хорват. Мгр Т. Дурбак продекларувала поему М. Шербака „Отаман Петлюра“.

Голова Об'єднання ветеранів, колишній вояк І. Української Дивізії УНА, В. Боднар, прочитав апел „Ми йдемо у бій до перемоги“. Голова Українського Клубу в Коговзі, інж. Р. Ракочий, як господар, подякував усім виконавцям програми й численним гостям за участь, та підніс потребу плекати наші традиції боротьби за державність. Українським національним гімном закінчено Академію. Сцену відповідно оформив М. Крушельницький.

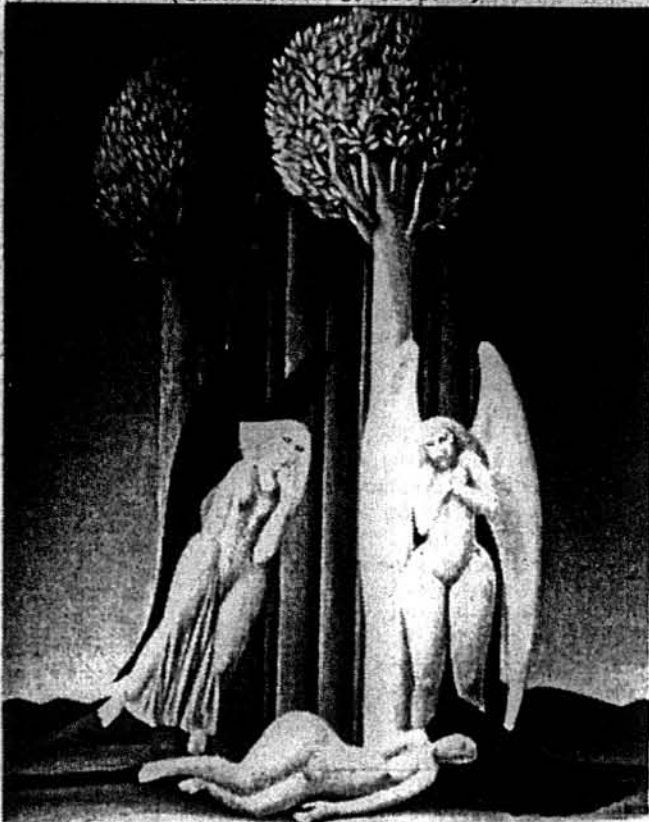
Пастова Станиця Олбанської округи відзначила Листопадові Роковини святковими сходинами в українській школі у Ватерліті 2-го листопада ц.р. Програма відкрив станиций інж. М. Герещ, перевела виконання мгр Дарія Якубович, що вивчила пастову модель відповідей декламаций і пісень. Пл.сен. І. Дурбак, листопадець, виголосив листопадовий спомин з 1918 року. Відспівано пастовий та український національний гімни.

Об'єднання українських ветеранів Олбанської округи успішно продовжує традиції вояцьких вечериць „Червоної Калини“ для скріплення товариського життя. Дня 3-го листопада ц.р. відбулися в залі Українського Клубу в Коговзі традиційні вояцькі вечериці при звуках знаменитої оркестри „Дніпро“ під керівництвом О. Строцького з Кліфтоу. Наша відома гумористка, Іванна Климовська-Язичинська з Філадельфії виголосила три превеселі монологи: про наше вояцтво, подорож з пригодами в Україні та про наші бенкети, що викликали загальну веселість, сальві сміху та довготривалі оплески. Михайло Павлів подарував з цієї нагоди власного виробу тризуб для прапора ветеранів. Численна публіка заповнила залю.

Н.Н.

ТВОРИ МИСТЦІВ...

(Закінчення зі стор. 1)

Твір Олександра Онуфрієва

Досі, — заявив у розмові з редакторами Ігор Цішкевич, — виставляли свої твори на Заході деякі „офіційні“ мистці із Союзного Союзу, хоч в СССР, особливо у поневолених Московію країнах, віддавна існує цікаве неофіційне образотворче мистецтво, яке твориться поза рамками офіційного соціалізму та солідаризується з багатьма мистецтвими напрямками на Заході. Треба пам'ятати, — продовжував свою інформацію гість, — що мистецтво не тільки твориться в Москві чи Ленінграді, але також в Києві, Тбілісі, Вільнюсі й інших столицях республік СССР. Наприклад, один з дуже цікавих мистців в Україні — це львів'янин Іван Марчук, учень Романа Сельського. Досі він не мав жадного зв'язку з мистцями Заходу і ніякої особистої виставки, крім так званих „квартирних виставок“, але не зважаючи на це, його твори відомі в Україні, а тепер будуть включені також у згадану виставку в Нью-Йорку. Деякі мистці з України зуміли в 1975 р. організувати свою виставку в Москві, доставши максимальний розголос

з огляду на привабливість там західних кореспондентів. Участь у тій виставці брали: Володимир Стрельников з Одеси (тепер перебуває на Заході), М. Антонюк з Миколаєва, Гуманюк з Дніпропетровська, Басанець з Одеси, Макаренко, який тепер проживає у Прибалтиці та інші. Твори цієї групи пробили собі шлях на Захід і з цього скористали Володимир Стрельников і Антон Соломуха та організували виставку під назвою „Мистецтво з України“, яка досі успішно проходила у Мюнхені, в Лондоні і Парижі.

Згідно з інформацією Ігоря Цішкевича, в Нью-Йорку будуть виставлені твори таких мистців з України: Руслана Макоїв, Віктора Маринюка, Андрія Антонолюка, Валерія Басанця, Лідії Яструб, Володимира Цюпка, Валерія Хруща, Володимира Стрельникова, Станіслава Стісевича, Олександра Онуфрієва, Н. Шаповаленко, Надії Гайдука, Володимира Наумця, І. Боднар, Антона Соломуха, Сергія Гега, Івана Марчука, Михайла Грицюка, Олега Волошиня. Крім виставки організатори у заповідному вечорі покажуть по-

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Зростають кадри українських лікарів

Численна громада українських лікарів на терені ЗСА збільшилася ще одним членом-лікарем д-ром Ігорем Савчуком.

Д-р Ігор Савчук, син Степана і Степанії народився 5-го жовтня 1952 року в Нью-Йорку, де закінчив українську початкову школу при церкві св. Юра, а відтак середню школу ім. Монс МакКленсі Меморіал в Нью-Йорку, що в ній він був президентом Відділу Нешнел Омор Сосасти та вибраний до групи „Гусі Гу“ американських середніх шкіл.

Від 1974 до 1976 років він був студентом медицини при університеті в Мехіко. Відтак продовжував медичні студії у Пенсильванському медичному коледжі у Філадельфії одержавши тут в червні 1979 року диплом доктора медицини.

Тепер д-р Ігор є резидентом хірургії у шпиталі св. Вінченца в Нью-Йорку, де спеціалізується в урології. Уже від наймолодших літ д-р Ігор Савчук належав до

Д-р Ігор Савчук

Пласту, де був братчиком, впорядником, зв'язковим, членом Станичної Старшини та референтом тіло-виховання при Крайовій Пластовій Старшині. Він був теж активним у легкоатлетичній організації і змагався в Пласті та УСЦАК, в середній школі та в університеті в Нью-Йорку. Тепер він є курніним старшого пластунського курення „Чорноморці“.

Д-р Ігор Савчук є одруженим з Александрою — донькою св.п. д-ра Сушка і п-ні Ірени. Дружина д-ра Ігоря є тепер асистентом-дослідником при Колум-

бійському університеті в Нью-Йорку.

Д-р Ігор є від 1966 року членом 204-го Відділу УН-Союзу в Нью-Йорку, до якого вписали його батьки Степан і Степанія теж довголітні члени цього Відділу. Управа 204-го Відділу УН-Союзу ім. А. Гончаренка радіє гарними успіхами

Василь Палідвор

Замість квітів на могилу нашого Дорогого Приятеля
бл. п. ІВАНА БОЙЦУНА
складаємо 100.00 доларів на Патріарший Фонд.
Високоповажаний Дружині і Родині, висловлюємо наше глибоке співчуття.
Д-р Юліан і Анна ПОЛІТИЛО з Родиною

В ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Дорогого БРАТА

бл. п. АНДРІЯ ЗЕНОНА МИЦЬО
буде відправлена
СПЛУЖБА БОЖА
за спокій його душі

в неділю, 6 січня 1980 р., о год. 10-й ранку
в церкві св. Володимира в Гемпстеді, Н. Й.

Просимо згадати в цей день Покійного у своїх молитвах.
Сестра — ЛЮБОМИРА ПАКОШ
з чоловіком ІВАНОМ
і дітьми БОГДАНОМ і ІРЦЕЮ

Замість квітів на могилу, складаємо:
100 дол. на Фонд Волі України
50 дол. на хворих і інвалідів кол. воєнків УПА
50 дол. на фундацію Дослідження Лемківщини

В Сороковий день СМЕРТИ
нашої Дорогої і Незабутньої
БАБЦІ І ПРАБАБЦІ

бл. п. КЛЯВДІІ ГЛЯНЬКО
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СПЛУЖБА БОЖА
в катедрі св. Володимира в Нью-Йорку
при 160 В. 82-га вул.

у вівторок, 8 січня 1980 р., о год. 9-й ранку
та в соборі св. Софії в Римі, Італія
Про молитви в цей день за душу Покійної просить —
КАМІЛЯ СМОРОДСЬКА з Родиною

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА І БАТЬКА

бл. п. ІЛІЯРІЯ ЧУЧМАНА
буде відправлена
СПЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в неділю, 13-го січня 1980 р., о год. 11:30 дня
в церкві св. о. Миколая у Філадельфії, Па.
при 24-й і Поллар вул.

В смутку:
дружина — ІВАННА
донька — НАДІЯ
сини — ІГОР і ЛЕВ
синова — ЛІНДА

Д-р Лука Луца:

**ВАСИЛЬ
СТЕФАНІК**

ОПЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ
ЗЕМЛІ

Ціна — 8.00 дол.

Замовляти:

СВОБОДА

30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07308

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК
**На медичні
Темі**

Лікарський довідник.
Книжка у твердій темно-зеленій обгорці із золотими буквами роботи мистця МИХ. МИХАЛЕВИЧА. 336 сторінок.

Ціна 7.00 дол.

СВОБОДА

30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07308

Мешканці стейту Нью-Джерсі зобов'язані 5% стейтського податку.

Східно-Європейський Дослідний Інститут ім. Вячеслава Липинського у Філадельфії, Пенсильванія

оповитий глибокою жалобою і скорботою, повідомляє усе своє Членство, своїх Меценатів, Членів-Фундаторів та Членів-Спомагаючих і всю Громадськість, що дня 17-го листопада 1979 року згасла у Вінніпегу, Канада

бл. п. проф.

ЄВГЕНІЯ ІЛЬЧИШИН

Спочила в Бозі велика Прихильниця Інституту, завжди була готова класти разом зі своїм Чоловіком, Достойним Паном Дмитром Ільчишином тривалі фундаменти під широкий розвиток нашого Інституту, як його велика Меценатка і Фундаторка.

Достойного Пана Меценаса Дмитра Ільчишина просимо прийняти також тією дорогою наше сердечне співчуття та запевнення, що ми щиро ділимо з ним його долю.

Дирекція СЕДІнституту

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

МУЧЕНИЦТВО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Український Католицький Університет у Римі підготував працю про мучеництво Української Католицької Церкви в часі між 1939 і 1979 рр. Просить всіх, хто має конкретні відомості про переслідування за віру наших священників, монахів, монахинь і мирян прислати їх на нижче подану адресу. Просимо подати ім'я і прізвище переслідуваного, дату й місце народження, вивозу, смерті; прислати фотографії осіб чи нищених церков, оригінали, або фотокопії чи вирізки з газет і журналів (українських і чужинських), в яких описані події з нашої недавньої Голгофи; листи (довірливість заповнена) і т. п.

UNIVERSITA' CATTOLICA UCRAINA
Via Boccea, 478
00166 Roma — Italia

Просимо українську пресу передрукувати це повідомлення.

Увага! Філадельфія і околиця! Увага!

СВІТЛИЧКА при УЗХ у Філадельфії, Па.

проголосив

ВПИСИ ДІТЕЙ до СВІТЛИЧКИ

у вівторок, 8-го січня 1980 року

від 10-го год. ранку до 12-го ввечері

в приміщеннях

St. James United Methodist Church
Taber and Water Streets — Philadelphia, Pa.

• Світличка відбуватиметься три рази в тиждень — у вівторок, середу і четвер, в год. від 9-го до 12-го дня, під проводом трьох учителів.
• Дітей приймається від 2½ років.
• Діти мають розуміти по-українськи і вміти висловити те, що найкращіше в нашій мові.

По ближчій інформації можна дзвонити до
Стефана Зибікевича, голова — 1-609-983-0621

Пам'яті проф. інж. Макара Каплистого

Дня 5-го листопада м.р. у Філадельфії відійшов у Вічність син Соборної України св. п. Макар Каплистий, майор Армії Української Народної Республіки, інженер, професор УТГІ, а 10-го листопада відправили ми його тілні останки до Бавнд Бруку, де на православному кладовищі св. Андрія спочив, хоча не на українській землі, але в ряді з його земляками, побратимами по зброї і товаришами праці. І не хочеться повірити, що вже немає між нами того, який на протязі свого життя засвідчив нам, а головним чином молоді покоління, як слід кожному українцеві жити, як працювати для поневоленого, але нескореного українського народу.

Сл. п. Макар Каплистий народився 18-го січня 1896 року на хуторі Нова Іванівка, на Херсонщині в Україні. Після закінчення Одеського Воєнного Училища, з наказу він вийшов до І-го Камського Полку, на Західний фронт, як старшина, де застала його революція 1917 року. В тому часі ішла велика кампанія над українізацією московської армії, у якій старшина Каплистий відіграв неабияку роль. В час Директорії Української Народної Республіки, сотник Макар Каплистий відзначився своєю відданістю українській військовій справі на українському фронті. Під кінець 1919 року, після катастрофічної ліквідації нормального українського фронту, сотник Каплистий разом з іншими подався у І-й Зимовий Похід під проводом ген. Михайла Омеляновича Павленка, а в боях під Мясківкою, 4-го травня 1920 року був важко ранений. Сотника Каплистого нагороджено Орденом Залізної Хрести, Орденом Симона Петлюри та Воєнним Хрестом. Вже на еміграції його підвищено до рангу майора Армії УНР. Та коли встояти не було сили, під тиском переважаючого ворога, Макар Каплистий, разом з Армією змушений був податись на Захід, у Польщу, де попав до звісного смертоносного табору для полонених у Каліші.

У виду програної і втрати Української Держави, майор Каплистий рішився змінити кріс на книжку, здобути світське знання і ним послужити у майбутньому, промощуючи дорогу до кращого завтра України. Прямо втік з табору в Каліші і подався до сусідньої Чехо-Словаччини, де став студентом в Українській Господарській Академії у Подєбрадх, на Агрономічно-Лісовому факультеті. Закінчив її у 1928 році, отримавши звання дипломованого інженера-агронома. З таким званням міг інж. Каплистий влаштуватися на працю у Чехо-Словаччині і забезпечити собі вигідне, достатнє життя. Та сталося інакше. Подєбрадська Академія випустила не лише фахівців, інженерів, але виховала інженерів, патріотів, для котрих любов до всього, що українське, до свого поневоленого народу, перевищувала заінтересованість до вигідного, але непатріотичного життя. Тож 1930 року разом з іншими своїми товаришами він подався на Західну Україну, до Галичини, яка перейшла під польську окупацію, щоб там послужити своєю працею. Зупинившись у Львові, він зразу включився в працю у системі існуючого там Т-ва „Сільський Господар“, з рамені якого він обняв пост повітового інженера-агронома у Жовківщині, а переслідуваний польською шовіністичною владою, перенісся у Дрогобицький повіт. На протязі 1930-1939 років сл. п. проф. інж. М. Каплистий доконав великих змін у покращанні стану українського сільськогосподарства. У 1936 році одружився з п-ою Марією Козак, яка стала йому не тільки дружиною-товаришкою життя, але дуже допоміжною у його відповідній праці.

Після приходу совєтської влади у 1939 році і окуповання певної частини Західної України, інж. М. Каплистий разом з іншими чільними нашими провідниками змушений був податись

на Лемківщину, землі Західної України, які після упадку Польщі перейшли під німецьку окупацію. Найперше розпочав там працю у Філії „Сільський Господар“ у Сяноці, а в 1940 році назначено інж. М. Каплистого організаційним директором Т-ва „Сільський Господар“ у Ярославі, яке стало фактично центральною для усіх теренів з українським населенням під німецькою окупацією. Та і під тою окупацією українці не мали великого голосу і прав. Не можна було працювати в тих умовах над кращим розвитком сільського господарства, над плановою побудовою української економічної бази, а спрямувати усю увагу по цьому шляху, щоб в першу чергу рятувати українського селянина перед фізичним і матеріальним знищенням окупанта. Тут довелось попрацювати і над тим, щоб освідомити тутешнього селянина та пригадати йому, хто він такий, збудити в ньому гордість українського походження, української приналежності. І mimo дуже невідрадних обставин, завдяки праці інж. Макара Каплистого і багатьох йому подібних коlessа завершено! Лемківщина, хоча пізно, але пробудилася зі сну.

У 1941 році, після вибуху війни поміж Німеччиною і Совєтським Союзом і після окуповання гітлерівською Німеччиною всієї Західної України, інж. М. Каплистий повернувся до Львова, де разом з іншими йому подібними українськими фахівцями - патріотами, включився в працю над піднесенням стану сільського господарства, а радше над збереженням його перед знищенням контингентами. Він віддався культурно-освітній праці, організуючи з рамені Т-ва „Сільський Господар“ у Хліборобської Палати фахові курси, випустивши ряд сільськогосподарських фахівців, потрібних для праці у терені.

Та не довго довелося тут сл. п. інж. М. Каплистому працювати. У 1944 році, коли німці опустели терени Західної України, а їх місце зайняла совєтська влада, інж. М. Каплистий з родиною змушений був знову емігрувати, але тим разом уже на постійно, вигладив бо на поворот не було. Зупинившись у Німеччині, де по її розвалі, опинився разом з іншими емігрантами під опікою американців у т. зв. ДП таборах, що ними завідували спецслужби УНРА, а опісля ІРО. У т. зв. „Юра“ українці стали де ть можливі жити. У д. ких праця проходила так, як існувала своя, на малу скалоу держава. У таборах були маси українців.

Перед усіма заіснували можливості на емігрування у заокеанські країни на працю, серед інших, незаних обставин. І для цього konieczність вивчати мови окремих країн, перекваліфіковуватись чи докваліфіковуватись та переставляти на інші фахи, на які були потрібні. І зв'язку з тим у таборах праця у школах і курсах з різних ділянок знання. На велике щастя в тому часі переселився до Німеччини з Чехо-Словаччини професорський склад Українського Технічного Господарського Інституту з Подєбрад і отримав дозвіл від Американської окупаційної влади провадити високошкільні аудиторні навчання. „Осідко Інституту був у Регенсбурзі і Мюнхені. Тому, що серед емігрантів було багато високошкільної молоді, яка із-за

воєнних обставин не змогла закінчити чи розпочати своїх студій, вона у великій мірі вписувалась на студії Інституту, бо на початку, той Інститут, а не інші німецькі високі школи мав право на навчання. Повелась праця організаційна, а з тим і викладава на Українській Високій Школі, з різними факультетами. І тут виказав багато організаційного хисту саме інж. М. Каплистий, якому багато сьогоднішніх інженерів може завдячувати закінчення своїх студій. Поза організаційною працею, допоміжною ректорів, інж. М. Каплистий став найкращим лектором, а згодом і доцентом УТГІ так у Регенсбурзі, як і у Мюнхені, а згодом і професором. При УТГІ існував Сектор Фахового Шкільництва, який провів велику працю по таборах ДП, організуючи там фахові школи і курси різних фахів, при утворенні Делегатур УТГІ. І слід тут згадати невтомну працю так організаційного, як і навчального характеру професора Каплистого, який, mimo навантаження працею в Інституті, займався зорганізуванням кількох Середніх Фахових Шкіл і багатьох курсів при Делегатурах УТГІ найперше у таборах Карлсфельд, біля Мюнхену, а останню у таборах Мюнхен - Фрайман. Словняв він функції директора, викладача, а згодом з рамені УТГІ ЦПЕКЕ став головним інспектором усього українського фахового шкільництва у американській зоні Німеччини.

При кінці 1949 року проф. Каплистий переселився до ЗСА, найперше до Мінеаполісу, а згодом до стейту Пенсильванія, де у Філадельфії зразу включився в працю існуючого тут Товариства Українських Інженерів Америки, Відділ у Філадельфії. На протязі календі 1958-59 очолював Управу Відділу, як голова. Саме йому Товариство завдячує зорганізування при Відділі Стипендіального Фонду, в якому головував він на протязі кількох років. Зі Стипендіального Фонду користали і користають не лише потребуючі студенти технічних наук, але і українська наука, як така.

Напередодні відходу на заслужену еміграцію подбав, щоб ми видали монументальний Збірник під загальною: Крайове Господарське Товариство СГ за роки 1899-1944, будучи одним із ініціаторів, авторів, редакторів та великим месенатом того видання, в якому зібрана вся історія праці Т-ва СГ.

В особі сл. п. проф. Макара Каплистого попросила українська громада людини, яка під час туземної подорожі кораблем по розбурханому морю свого літнього життя не закопала, а стократно помножила Богом дані їй таланти. І оце причалив корабель до остаточної пристані Вічності, де висів з його релігійної, соборник, для якого екуменізм за життя ще станув дійсністю, оборонець правди, ворог облуди і неправди, люблячий син України, що від Справедливого Судді, Творця Неба і Землі отримати заслужений Вінець Праведника, щоб увійти у приготіване для нього Отцем Небесним Невесне Царство.

Цих кілька рядків нехай будуть китицею невяжучих квітів на могилу його Незабутнього друга-сеньйора і довголітнього приятеля, з яким я мав велике щастя зустрітись під час еміграційної мандрівки, з яким мене лучила співпраця у системі фахового шкільництва в таборах ДП у Німеччині, з яким довелося нам відновлювати Товариство Українських Інженерів у Мюнхені та остаточно співпрацювати вже за океаном, у Америці в ТУІА у Філадельфії. І хоча проф. сл. п. інж. Макар Каплистий вмер то в життєві вічно у пам'яті і серцях тих усіх, які його знали і з ним працювали. Він теж житиме в пам'яті молодшого українського покоління, для якого так багато корисного вчинив, щоб приготувати краще завтра, залишаючи неписаний заповіт йти його шляхетною дорогою життя!

Інж. Евстахій Филипович

У соті роковини С. Петлюри в Чикаго

Ансамбль Бандуристів ОДУМ-у на сотих роковинах С. Петлюри. Дир. Євгенія Косогор

Хор „Дніпро“ на сотих роковинах С. Петлюри. Дир. Ярослав Стефанюк

Вокальне тріо православної парафії св. Андрія на сотих роковинах С. Петлюри

Стараннями Відділу УККА в Чикаго, у неділю, 25-го листопада м.р., у цьому місті відбулось відзначення сотих роковин народження найбільшого Сина українського народу останнього століття Симона Петлюри. Академія відбулася в аудиторії школи Шопена, де голова Відділу УККА д-р М. Харкевич прочитав коротке святочне вступне слово.

Першою точкою програми був „Покліні Отаманові“, з почесною стійкою перед його портретом членів організації молоді ОДУМ-у. Пласту та СУМ-А із прапорами та віршем „Пам'яті С. Петлюри“, що його прочитала Галина Левута. У програмі виступили дві мистецькі одиниці передмістя Чикаго: хор „Дніпро“ осередку ООЧСУ і СУМ-А з Палатину, під диригентуру Ярослава Стефанюка і жіноче вокальне тріо з православної парафії св. Андрія в Аддісоні. З Чикаго виступив ансамбль бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Євгенія Косогора.

Доповіль прочитав ред. Любомир Рихтицький. Він представив величуну постать Симона Петлюри і його візю. Доповідач проаналізував і порівнював моменти історичних подій. Л. Рихтицький ствердив, що в роках визвольної боротьби доби С. Петлюри українська маса та провідна інтелегенція не зрозуміли і не скористали з можливостей того історичного моменту, не впізнали величч державного провідника Симона Петлюри. „На превеликий жаль, ми не знали Петлюри за його життя і навіть сьогодні... ми не оцінюємо як слід його політичного потенціалу і його політичного заповіту“, ствердив Рихтицький. Хор від Мазени до Петлюри пройшов 200 років, „...так сталося, що у хвилині, коли Українці прийшли розгорнути широку крилу і злетіти до висот свободи, незалежності та власного державного життя, наші народні маси залишилися пасивними, а наша провідна верства заплуталась безнадійно і тентах чужої нам ідеї та духовою ідеологією, не віднайшовши собі себе, ані свого історичного призначення, ані навіть прикладу Симона Петлюри і його праці“.

Доповідач ствердив, що ми часто називаємо історію великою учительською життя, однак ми не є дуже добрими учнями.

Л. Рихтицький підкреслює, що Симон Петлюра писав, що наш нарід треба перевиновити, що нам треба навчитись слухати своїх провідників, керуватись знаннями нашої інтелегенції — і що нашої інтелегенції вже найвищий час почати давати позитивний приклад всьому народові. Доповідач ствердив, що ми часто називаємо історію великою учительською життя, однак ми не є дуже добрими учнями.

Увага! Вже появилася друком книжка Увага! Уласа Самчука СЛІДАМИ ПІОНЕРІВ ЕПОС УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКИ IN THE FOOTSTEPS OF THE PIONEERS SAGA OF UKRAINIAN AMERICA Книжка у твердій зелено-темній полотноній обгортці, з мистецьким написом в оформленні БОГДАНА ТИТЛИ у видавництві УНСОюзу „Свобода“ 268 сторінок. Ціна \$15.00 з пересилкою. Замовляти можна в книгарському відділі при „Свободі“, пересилаючи рівночасно чек або грошовий переказ. Мешканців стейту Нью Джерсі зобов'язує 5% стейтового податку.

“SVOBODA” BOOKSTORE 30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

повідачі звичайно підкреслюють військові заслуги С.Петлюри, не підкреслюючи достатньо його політично державно-творчу працю. Тут доповідач звернув увагу і на політичне значення дій і думок С.Петлюри. „Симон Петлюри завжди говорив, що рішенням той, хто триматиме міцніше зброю в руці. Глядім, щоб цю зброю тримали ми у світлі цієї відповідальності забувши за наші дрібні внутрішні непорозуміння, а навпаки, об'єднавши однією великою візією, однією великою ідеєю, в якій вміщуються всі наші політичні думки і погляди — сьогодні, у це велике свято великого українського патріота, воїна і державника, схилим голови над його передчасною могилою, перед символом його історичної жертви і його історичної величч — і виконаймо його політичний і національний заповіт“. Цими словами ред. Рихтицький закінчив святочну доповідь.

На цьому святі в залі було приблизно 250 осіб. Для Чикаго це є менш ніж скромна кількість людей. Тут були колишні воїни з 1918-го року, ветерани часів Другої світової війни, рідня учасників програми та один священник з католицької парафії о. М. Бутринський.

У 1979 році в Чикаго, як і по інших містах, святкували різні ювілеї, роковини, робили багатоглибні зльоти та здвиги і бенкети... преса не встигла про них згадувати. Врешті, майже при кінці року, після відзначення всіх і вся, на календарі імпрез Відділу УККА знайшла відкрита дата для Симона Петлюри — в соті роковини його народження.

Хоча свято було скромне, за труд і працю вкладену для відзначення роковин С. Петлюри належить признання Українському Міжкомбатантському Комітетові в Чикаго. Признання також належить учасникам і виконавцям та сумлінним громадянам, що прийшли вшанувати найбільшого Сина українського народу цього століття.

Нам треба шанувати своїх окремих парафіяльних, організаційних і партійних керівників, але Симон Петлюра не був тільки журналістом, публіцистом, політиком чи тільки воєнком, він був найбільшим українським державним мужем нової доби. С. Петлюри належали багато більш відзначення в соті роковини його народження, ніж українська спільнота у вільному світі йому дала.

Ол. Пошиванник

Увага! ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ Увага! Можна вже замовляти в книгарському відділі при „Свободі“

НА ЛЮДСЬКІХ ОЗЕРАХ Поетії ВОЛОДИМИРА ДЕМУС

88 сторінок. Ціна \$2.50 з пересилкою. Мешканців стейту Нью Джерсі зобов'язує 5% стейтового податку.

“SVOBODA” BOOKSTORE Jersey City, N.J. 07302

Тел.: (201) 246-0549 (Office & residence) або (201) 469-6288

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

Ю. Басоніа

ВІДІШЛИ ВІД НАС

ПІЛИП НАГАН, член УНС Відділ 433 ім. Івана Мазени у Вест Айлс, Н. Дж., помер 7 листопада 1979 р. на 80-му році життя. Нар. 1898 р. в с. Стрипівка, Збарзь, Україна; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку сестру і брата в Україні. Похорон відбувся 10 листопада 1979 р. на цвинтарі Норт Бабілон, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять! Іванна Заваруха, секр.

МІКОЛА КІЗИМА, член УНС Відділ 457 Т-ва Культур в Нью Йорку, помер 7 листопада 1979 р. на 72-му році життя. Нар. 1907 р.; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину Марію і дочку: Стефанію і Галю та сина Любома. Похорон відбувся 12 листопада ц.р. на цвинтарі св. Духа, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять! Надія Литвиненко, секр.

ВАСИЛЬ ГОЛОВАТИЙ, член УНС Відділ 26 св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., помер 3 грудня 1979 р. на 75-му році життя. Нар. 1904 р. у Станіславові, Україна; членом УНС став у 1966 р. Залишив у смутку Родину і приятелів. Похорон відбувся 6 грудня 1979 р. на цвинтарі Голлауд в Юніон, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять! Юлія Демчук, секр.

ОЛЬГА КЛИМКО, членка УНС Відділ 27 Т-ва Орли в Ньюарку, померла 30 серпня 1979 р. на 88-му році життя. Нар. 1896 р. в с. Дібче, пов. Бережани; членкою УНС стала у 1949 р. Залишила у смутку дочку Ірену, сина Любомира, 4 внуки і одну правнучку. Похорон відбувся 4-го вересня 1979 р. на цвинтарі Кальварія в Лонг Айленд Сіті, Н. Дж.

Вічна Ії Пам'ять! Л. Олесьницька, секр.

ІЛІЯ КУРОПАСЬ, член УНС Відділ 220 св. Петра і Павла, помер 24 листопада 1979 р. на 84-му році життя. Нар. 1896 р. в Україні; членом УНС став 1933 р. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Степана, дочку Гелен і 4 внуки. Похорон відбувся 28 листопада 1979 р. на цвинтарі Ресурреншен в Джаспів, Іл.

Вічна Ному Пам'ять! Едвін Валдай, секр.

ІРЕНА ІВАНИШИН, членка УНС Відділ 328 Т-ва Провісця в Клівленді, померла 9-го листопада 1979 р. на 87-му році життя. Нар. 1912 р. в Україні; членкою УНС стала у 1962 р. Залишила у смутку чоловіка Мірослава та дочку Марію. Похорон відбувся 13 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Ії Пам'ять! Богдан Ковч, секр.

СТЕПАН УРБАН, член УНС Відділ 413 ім. Ольги Васараб в Юніон, Н. Дж., помер 22 листопада 1979 р. на 61-му році життя. Нар. 1918 р. в Ньюарку, Н. Дж.; членом УНС став 1939 р. Залишив у смутку дружину Гертруду, дочку Шліл, матір Катерину і брата Адольфа. Похорон відбувся 24 листопада 1979 р. на цвинтарі Ресурреншен в Парма, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять! Мері П. Фера, секр.

ІВАН ВОЙЦУН, член УНС Відділ 245 Т-ва Запорозька Січ в Трентон, Н. Дж., помер 30 листопада на 66-му році життя. Нар. 1913 р. в Голлорах, Івано-Франківська обл.; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку дружину Аїну, дочку Аїно, 2 внуки, братів Михайла і Романа, дві сестри: Стефанію і Марію і близьку та дальню родину на еміграції і в Україні. Похорон відбувся 4 грудня 1979 р. на цвинтарі св. Марії в Трентон, Н. Дж.

Вічна Ному Пам'ять! Мих. Мартиненко, секр.

РОЗПУКИ

ПОШУКУЮ ОСОБУ, що хотіла б ікати спільним автом до Мамі. Флориди. 7-го січня 1980 року. Тел.: (212) 846-8359

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 13-го СІЧНЯ 1980 р.

БАЛТИМОР, Мд. Річні збори Б-ва Прес Тройці 320-ї Відділ, о год. 2-й по пол. в УНДомі при 3101 O'Donnell St. На порядку: звіти Управи; К. Комісії та вибір нової Управи на 1980 р. і інші важкі справи. Якщо на означений час не явиться приписана статуту кількість членів, збори відбудуться на прогрітий пізніше, без огляду на кількість присутніх. — П. Фендак, гол., Ів. Малко, секр.

НЕДІЛЯ, 13-го СІЧНЯ 1980 р.

ЧЕСТЕР, Па. Річні Збори Б-ва св. Арх. Михайла 352-ї Відділ, о год. 12-й вполудне, в залі Українського Католицького Клубу при 2-й та Турьов вул. Проситись про численну участь. — Управа.

НЕДІЛЯ, 20-го СІЧНЯ 1980 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Т-ва Запорозька Січ 367 Відділ, о год. 1:30 по пол. в кафеєтерії церкви св. Йосафата. Проситись чл. прийти, бо є важкі справи і вибір управи на 1980 р. — П. Дзюба, гол., М. Ліпак, кас., В. Попович, секр.

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y. 07302

ORegon 4-2568

Richard H. Burnadz

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

MCMERNEY BURNADZ FUNERAL HOME

371 Lakeview Avenue CLIFTON, N.J.

Phone (201) 772-1880

R. H. Burnadz — J. J. McMerney

Funeral Directors

Chapels available through out the Metropolitan Area.

SINKOWSKY

FUNERAL SERVICE

3535 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10465

Tel.: 663-2475

191 Avenue "A" NEW YORK, N.Y. 10009

Tel.: 674-3630

Директор ЛОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ

Завідує планувальним похоронів в каліфорнії, поземних і в каліфорнії міста. Похорон по мінімальній ціні.